

Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΟ

16-8-1979

Τέλειωσε και σήμερα, δόξα τω Θεώ, η μέρα.
Η λάμψη της ηλεκτροσυγκόλλησης σταμάτησε.
Ο γκρίζος πηχτός καπνός άρχισε να διαλύεται.
Τα μάτια κατακόκκινα πονάνε αφόρητα.
Λες και μια χούφτα γρέζια, τους πέταξαν κατάμουτρα,
και τώρα γδέρνονται, καίγονται, δακρύζουν ασταμάτητα
στο κάθε σκίρτημα των βλεφάρων.

Είχε να παραδώσει, σήμερα τ' αφεντικό.
Στην πλάτη μας γάβγιζε σαν σκύλος όλη μέρα.
Και να νερά και να καφέδες, ολημερίς μας κέρναγε.
Και μείς τα πρόβατα τ' αδύναμα της στάνης του,
κολλούσαμε ολημερίς, χωμένοι μεσ' τον κάδο.
Μόνο τη λάμψη, στη μύτη του ηλεκτρόδιου
βλέπαμε και τίποτ' άλλο, κορμιά, καπνοί
και σίδερα, μέσα στων σκουπιδιών τον κάδο,
γίναν' ένα, λιώσανε κόκκαλα, λιώσαν αρμοί.

Δεν πρόσεξα τα μάτια μου, με το γυαλί της μάσκας.
Φοβόμουνα το μεροκάματο, απ' το κακό σκυλί μην χάσω,
και το κολλύριο είναι, καθώς λέει ο γιατρός,
άκρως επικίνδυνο για συχνή χρήση, και λίγο ακριβό,
γι' αυτό κάθε φορά, του γερομάστορα τα βότανα,
πατάτας φλούδες, και κομπρέσες κρύες, βάζω επάνω.

Θεέ μου, βοήθεια,
ως πότε θα ζω;
ως πότε θα βασανίζομαι;
Ως πότε θα δουλεύω;